

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-אם אינן מכירין	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
אם אינן מכירין אותו - משלחין עמו אחר להעידו.															■	כב.		
בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם, משקלקלו הבייתוסים - התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכירין.															■	כב.		
מאי אחר?														^	◇	כב.		
חד														!		כב.		
וחד מי מהימן?														;		כב:		
מעשה שבא הוא ועדיו עמו להעיד עליו	והתניא:													;	■	כב:		
מאי אחר - זוג אחר.	רב פפא:													!	◇	כב:		
הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי - אם אינן מכירין אותו														■	■	כב:		
מאי אותו?														^	■	כב:		
אילימא אותו חד														!	■	כב:		
וחד מי מהימן? (תהלים פא) משפט כתיב ביה														;	■	כב:		
אלא מאי אותו - אותו הזוג, הכי נמי מאי אחר - זוג אחר.														!	◇	כב:		
וחד לא מהימן?														;	◇	כב:		
מעשה ברבי נהוראי שהלך אצל העד להעיד עליו בשבת באושא	והתניא:													;	■	◇	כב:	
רבי נהוראי סהדא אחרינא הוה בהדיה, והא דלא חשיב ליה - משום כבודו של רבי נהוראי.	אמרי:													!	◇	כב:		
רבי נהוראי, סהדא אחרינא הוה באושא, ואזל רבי נהוראי לאצטרופי בהדיה.	רב אשי:													!	◇	כב:		
אי הכי מאי למימרא?														;		כב:		
מהו דתימא: מספיקא לא מחללין שבתא, קמשמע לן.														!	◇	כב:		
כי אתא עולא, אמר: קדושה לירחא במערבא.															○ ◇	כב:		
לא מיבעיא עולא דגברא רבה הוא, דמהימן, אלא אפילו איניש דעלמא - נמי מהימן. מאי טעמא? כל מילתא דעבידא לאגלווי - לא משקר בה אינשי.	רב כהנא:														■	◇	כב:	
בא אחד בסוף העולם ואמר קדשו בית דין את החדש - נאמן.	תניא נמי הכי:														■		כב:	
בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם וכו'.															■	<	כב:	
מה קלקול קלקלו הבייתוסין?	תנו רבנן:														■		כב:	
פעם אחת בקשו בייתוסין להטעות את חכמים, שכרו שני בני אדם בארבע מאות זוז, אחד משלנו ואחד משלהם. שלהם העיד עדותו ויצא. שלנו, אמרו לו: אמור כיצד ראית הלבנה? אמר להם: עולה הייתי במעלה אדומים, וראיתי שהוא רבוץ בין שני סלעים, ראשו דומה לעגל, אזניו דומין לגדי, קרניו דומות לצבי, וזנבו מונחת לו בין ירכותיו. והצצתי בו, ונתעתי ונפלתי לאחורי. ואם אין אתם מאמינים לי - הרי מאתים זוז צוררין לי בסדיני.															○	■	◇	כב:
אמרו לו: מי הזקיך לך? אמר להם: שמעתי שבקשו בייתוסים להטעות את חכמים, אמרתי: אלך אני ואודיע להם, שמא יבואו בני אדם שאינם מהוגנין, ויטעו את חכמים. אמרו לו: מאתים זוז נתונין לך במתנה, והשוכר ימתח על העמוד. באותה שעה התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכירין.															○	■	◇	כב:
בראשונה היו משיאין משואות, משקלקלו הכותים התקינו שיהו שלוחין ויצאין.																■		כב:
כיצד היו משיאין משואות? מביאין כלונסאות של ארז ארוכין, וקנים, ועצי שמן, ונעורת של פשתן. וכורך במשיחה, ועולה לראש החר, ומצית בהן את האור. ומוליך ומביא, ומעלה ומוריד, עד שהוא רואה את חבירו שהוא עושה כן בראש החר השני, וכן בראש החר השלישי.																■		כב:
ומאין היו משיאין משואות? מהר המשחה לסרטבא, ומסרטבא לגרופינא, ומגרופינא לחוררין, ומחוררין לבית בלתי, ומבית בלתי לא זוז משם, אלא מוליך ומביא ומעלה ומוריד, עד שהיה רואה כל הגולה לפניו כמדורת האש.																■		כב:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

ראש השנה-אם אינן מכירין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי משמע דמשיאין לישנא דיקוד הוא											▲	כב:
דכתיב (שמואל ב ה) וישאם דוד ואנשיו, ומתרגמינן: ואוקדינן דוד.											◊ !	כב:
אין משיאין משואות אלא על חדש שנראה בזמנו לקדשו, ואימתי משיאין - לאור עיבורו.	תנו רבנן:										◊ ■	כב:
למימרא דאחסר - עבדינן, אמלא - לא עבדינן											◊ ■	כב:
מאי טעמא?											▲	כב:
גזירה משום ראש חדש חסר שחל להיות בערב שבת. אימת עבדי - באפוקי שבתא. דאי אמרת נעביד נמי אמלא - אתו למיטעי אמרי: האי חסר הוא, והאי דלא עביד מאתמול - משום דלא אפשר. או דלמא מלא הוא, ובזמנו עבדו.	רבי זירא:										◊ !	כב:
וליעביד בין אמלא בין אחסר, ואי מקלע ראש חדש בערב שבת לא ליעביד כלל. וכיון דלא עבדינן מוצאי שבת, ועבדינן אמלא - מידע ידעי דחסר הוא											◊ ‡	כג:
אפילו הכי אתו למיטעי, אמרי: האי מלא הוא, והאי דלא עבדי - איתנוסי הוא דאיתנוסי.											◊ !	כג:
וליעביד אמלא ולא ליעביד אחסר כלל											◊ ‡	כג:
משום בטול מלאכה לעם שני ימים.	אביי:										◊ !	כג:
כיצד היו משיאין משואות מביאין כלונסות כו'.											◊ ■	כג:
ארבעה מיני ארזים הן: ארז, קתרום, עץ-שמן, וברוש.	רב יהודה:										◊ ■	כג:
קתרום, אמר רב: אדרא.	[רב]										◊ ■	כג:
מבליגא	דבי רבי שילא אמרי:										◊ ■	כג:
זו גולמיש.	ואמרי לה:										◊ ■	כג:
ופליגא דרבה בר רב הונא											◊ ■	כג:
עשרה מיני ארזים הם, שנאמר (ישעיהו מא) אתן במדבר ארז שטה והדס ועץ שמן אשים בערבה ברוש תדהר ותאשור יחדיו	דאמר רבה בר רב הונא: אמרי בי רב:										◊ ■	כג:
ארז - ארזא											◊ ■	כג:
שטה - תורניתא											◊ ■	כג:
הדס - אסא											◊ ■	כג:
עץ שמן - אפרסמא											◊ ■	כג:
ברוש - ברתא											◊ ■	כג:
תדהר - שאגא											◊ ■	כג:
תאשור - שוריבנא.											◊ ■	כג:
הני שבעה הון											◊ ‡	כג:
הוסיפו עליהם אלונים, - אלמונים, אלמוגין.	כי אתא רב דימי אמר:										◊ !	כג:
אלונים - בוטמי											◊ ■	כג:
אלמונים - בלוטי											◊ ■	כג:
אלמוגין - כסיתא.											◊ ■	כג:
ארונים, ערמונים, אלמוגין.	איכא דאמרי:										◊ !	כג:
ארונים - ערי											◊ ■	כג:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ראש השנה-אם אינך מכיר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ערמונים - דולבי												כג.
אלמוגין - כסיתא												כג.
(ישעיהו לג) וצי אדיר לא יעברנו, אמר רב: זו בורני גדולה.												כג.
היכי עבדו?												כג.
מיתו שית אלפי גברי בתריסר ירחי שתא, ואמרי לה: תריסר אלפי גברי בשיתא ירחי שתא, וטעני לה חלא עד דשכנא, ונחית בר אמוראי, וקטר אטוני דכיתנא בכסיתא, וקטר להו בספינתא. ונטלי חלא, ושדו לבראי, וכמה דמדליא עקרא ומתאי. ומחליף על חד תרין בכספא.												כג.
תלת פרוותא הויין, תרתי בי רומאי וחדא דבי פרסאי. דבי רומאי מסקן כסיתא, דבי פרסאי מסקן מרגנייא, ומקרייא פרוותא דמשמיה.												כג.
כל שיטה ושיטה שנטלו נכרים מירושלים עתיד הקדוש ברוך הוא להחזירן לה, שנאמר (ישעיהו מא) אתן במדבר ארז שטה. ואין מדבר אלא ירושלים, שנאמר (ישעיהו סד) ציון מדבר היתה וגו'.	רבי יוחנן:											כג.
כל הלומד תורה ואינו מלמדה - דומה להדס במדבר.	ואמר רבי יוחנן:											כג.
כל הלומד תורה ומלמדה במקום שאין תלמידי חכמים - דומה להדס במדבר, דחביב.	איכא דאמרי:											כג.
אוי להם לאומות העולם שאין להם תקנה, שנאמר (ישעיהו ס) תחת הנחשת אביא זהב ותחת הברזל אביא כסף ותחת העצים נחשת ותחת האבנים ברזל. תחת רבי עקיבא וחביריו מאי מביאין? ועליהם הוא אומר (יואל ד) ונקיתי דמם לא נקיתי.	ואמר רבי יוחנן:											כג.
ומאין היו משיאין משוואות כל ומבית בלתי.												כג.
מאי בית בלתי?												כג.
זו בירם.	רב:											כג.
מאי גולה?												כג.
זו פומבדיתא.	רב יוסף:											כג.
מאי כמדורת האש?												כג.
כל אחד ואחד נוטל אבוקה בידו ועולה לראש גגו.	תנא:											כג.
אף חרים וכייר וגדר וחברותיה.	תניא, רבי שמעון בן אלעזר:											כג.
ביני וביני הוו קיימי	איכא דאמרי:											כג.
להך גיסא דארץ ישראל הוו קיימי. מר חשיב דהאי גיסא, ומר חשיב דהאי גיסא.	איכא דאמרי:											כג.
בין כל אחת ואחת שמונה פרסאות. כמה הוו להו - תלתין ותרתי	רבי יוחנן:											כג.
והא האידנא טובא הון												כג.
אסתתמי אסתתום להו דרכי, דכתיב (הושע ב) לכן הנני שך את דרכך בסירים	אביי:											כג.
מהכא: דכתיב (איכה ג) נתיבתי עוה.	רב נחמן בר יצחק:											כג.
חצר גדולה היתה בירושלים. ובית יעזק היתה נקראת, ולשם כל העדים מתכנסין, ובית דין בודקין אותם שם. וסעודות גדולות עושין להם, בשביל שיהו רגילין לבא.												כג.
בראשונה לא היו זזין משם כל היום התקין רבן גמליאל הזקן שיהו מהלכין אלפים אמה לכל רוח.												כג.
ולא אלו בלבד, אלא אף חכמה הבאה לייחד, והבא להציל מן הדליקה, ומן הגייס, ומן הנהר, ומן המפולת - הרי אלו כאנשי העיר, ויש להם אלפים לכל רוח.												כג.
בית יעזק תנן, או בית יזק תנן? בית יעזק תנן - לישנא מעליא היא, דכתיב (ישעיהו ה) ויעזקה ויסקלהו, או דלמא: בית יזק תנן, לישנא דצערא הוא. כדכתיב (ירמיהו מ) והוא אסור באזקים?	איבעיא להו:											כג.
סעודות גדולות היו עושין להם שם כדי שיהו רגילים לבוא	אביי, תא שמע:											כג.
דלמא תרתי הוו עבדי בהו.												כג.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-אם אינן מכירין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קטגוריה
מימרא													כג:
כיצד בודקין את העדים? זוג שבא ראשון בודקין אותו ראשון, ומכניסין את הגדול שבהן, ואומרין לו: אמור, כיצד ראית את הלבנה: לפני החמה או לאחר החמה, לצפונה או לדרומה, כמה היה גבוה, ולאין היה נוטה, וכמה היה רחב? אם אמר לפני החמה - לא אמר כלום. ואחר כך היו מכניסין את השני ובודקין אותו. אם נמצאו דבריהם מכוונים - עדותן קיימת. ושאר כל הזוגות שואלין אותן ראשי דברים. לא שהיו צריכים להם, אלא כדי שלא יצאו בפחי נפש, בשביל שיהו רגילים לבוא.													כג:
היינו לפני החמה - היינו לצפונה, היינו לאחר החמה - היינו לדרומה													כג:
פגימתה לפני החמה או לאחר החמה.	אביי:												כג:
אם אמר לפני החמה - לא אמר כלום													כג:
מאי דכתיב (איוב כה) המשל ופחד עמו עשה שלום במרומוי - מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה, ולא פגימתה של קשת. פגימתה של לבנה - דחלשה דעתה, פגימתה של קשת - דלא לימרו עובדי החמה גירי קא משדייא.	דאמר רבי יוחנן:												כג:
כמה היה גבוה ולאין היה נוטה כל.													כד:
לצפונה - דבריו קיימין, לדרומה - לא אמר כלום.	תנא חדא:												כד:
לדרומה - דבריו קיימין, לצפונה - לא אמר כלום	והתניא איפכא:												כד:
לא קשיא כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים.													כד:
אחד אומר גבוה שתי מרדעות ואחד אומר שלשה - עדותן קיימת. אחד אומר שלשה ואחד אומר חמשה - עדותן בטילה, אבל מצטרפין לעדות אחרת.	תנו רבנן:												כד:
ראינוהו במים, ראינוהו בעששית, ראינוהו בעבים - אין מעידין עליו. חציו במים, חציו בעבים, חציו בעששית - אין מעידין עליו.	תנו רבנן:												כד:
השתא כולו - אמרת לא, חציו מבעיא?													כד:
חציו במים חציו ברקיע, חציו בעבים חציו ברקיע, חציו בעששית חציו ברקיע - אין מעידין.	אלא הכי קאמר:												כד:
ראינוהו ושוב לא ראינוהו - אין מעידין עליו.	תנו רבנן:												כד:
כל הכי חזו לה ואולי?													כד:
הכי קאמר: ראינוהו מאלינו ושבנו לראותו מדעתנו, ולא ראינוהו - אין מעידין עליו.	אביי:												כד:
מאי טעמא													כד:
אימור כוביתא דעיבא בעלמא הוא דחזי.													כד:
ראש בית דין אומר מקודש וכל העם עונין אחריו מקודש מקודש.													כד:
בין שנראה בזמנו בין שלא נראה בזמנו מקדשין אותו	[ת"ק]												כד:
אם לא נראה בזמנו - אין מקדשין אותו, שכבר קידשוהו שמים.	רבי אלעזר ברבי צדוק:												כד:
ראש בית דין וכל.													כד:
מנהגי מילי?													כד:
אמר קרא (ויקרא כג) וידבר משה את מועדי ה' - מכאן שראש בית דין אומר מקודש.	רבי חייא בר גמא אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי:												כד:
וכל העם עונין אחריו מקודש מקודש													כד:
מנלן?													כד:
אמר קרא (ויקרא כג) אשר תקראו אותם, קרי ביה אתם.	רב פפא:												כד:
(ויקרא כג) אלה הם מועדי - הם יאמרו מועדי.	רב נחמן בר יצחק:												כד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-אם אינן מכירין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מקודש מקודש תרי זימני למה לי?										◊			
דכתיב מקראי קדש.										!			
אם לא נראה בזמנו - אין מקדשין אותו.	רבי אלעזר ברבי צדוק:									◊			
בזמנו - אין מקדשין אותו, שלא בזמנו - מקדשין אותו.	תניא, פלימו:									◊			
בין כך ובין כך אין מקדשין אותו, שנאמר (ויקרא כה) וקדשתם את שנת החמשים - שנים אתה מקדש, ואי אתה מקדש חודשים.	רב אלעזר ברבי שמעון:									◊			
הלכה כרבי אלעזר ברבי צדוק.	רבי יהודה אמר שמואל:									◊			
ראוהו בית דין וכל ישראל, נחקרו העדים ולא הספיקו לומר מקודש עד שחשיכה - הרי זה מעובר.	אביי: אף אנן נמי תנינא:									◊			
מעובר - אין, מקודש - לא?										◊			
מעובר איצטריכא ליה סלקא דעתך דאמינא: הואיל וראוהו בית דין וכל ישראל - איפרסמא, ולא ליעברוה. קמשמע לן.										◊			
דמות צורות לבנה היו לו לרבן גמליאל בטבלא ובכותל בעלייתו, שבהן מראה את ההדיוטות, ואומר: הכזה ראית או כזה?	[רבן גמליאל]									◊			
ומי שרי?										◊			
והכתיב (שמות כ) לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמי?										◊			
לא אסרה תורה אלא שמישין שאפשר לעשות כמותן.	אביי:									!			
לא יעשה אדם בית תבנית היכל, אכסדרה תבנית אולם, חצר כנגד עזרה, שלחן כנגד שלחן, מנורה כנגד מנורה. אבל עושה של חמשה ושל ששה ושל שמונה. ושל שבעה - לא יעשה, אפילו של שאר מיני מתכות.	כדתניא: [ת"ק]									!			
אף של עץ לא יעשה, כדרך שעשו מלכי בית חשמונאי.	רבי יוסי בר יהודה:									!			
משם ראייה? שפודין של ברזל היו, וחיפוסם בבעץ. העשירו - עשאו של כסף, חזרו העשירו - עשאו של זהב.	אמרו לו:									!			
ושמישין שאי אפשר לעשות כמותן מי שרי?										◊			
(שמות כ) לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמישין המשמשין לפני במרום	והתניא:									◊			
לא אסרה תורה אלא דמות ארבעה פנים בהדי הדדי.	אביי:									!			
אלא מעתה, פרצוף אדם לחודיה תשתי?										◊			
כל הפרצופות מותרין, חוץ מפרצוף אדם	אלמה תניא:									◊			
לא תעשון אתי - לא תעשון אורי.	אמר רב הונא בריה דרב אידי, מפרקיה דאביי שמיצא לי:									!			
ושאר שמישין מי שרי?										◊			
לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמישין המשמשין לפני במרום, כגון אופנים ושרפים וחיות הקודש ומלאכי השרת	והא תניא:									◊			
לא אסרה תורה אלא שמישין שבמדור העליון.	אביי:									!			
ושבמדור התחתון מי שרי?										◊			
(שמות כ) אשר בשמים - לרבות חמה ולבנה כוכבים ומזלות, ממעל - לרבות מלאכי השרת	והתניא:									◊			
כי תניא היא - לעבדם.										!			
אי לעבדם - אפילו שלשול קטן נמי										◊			
אין הכי נמי										!			
(שמות כ) אשר בארץ - לרבות הרים וגבעות, ימים ונהרות, אפיקים וגאיות. מתחת - לרבות שלשול קטן.	דתניא:									!			

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-אם אינן מכירין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קד:
ועשייה גרידתא מי שרי?														⋄
לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמישי המשמשין לפני, כגון חמה ולבנה, כוכבים ומזלות	והתניא:													⋄
שאני רבן גמליאל דאחרים עשו לו.														⋄
והא רב יהודה, דאחרים עשו לו														⋄
שינגא, סמי עיניה דדין	ואמר ליה שמואל לרב יהודה:													⋄
התם חותמו בולט הוה, ומשום חשדא														⋄
טבעת, חותמו בולט - אסור להניחה ומותר לחתום בה. חותמו שוקע - מותר להניחה ואסור לחתום בה.	כדתניא:													⋄
ומי חיישנן לחשדא?														⋄
והא ההיא בי כנישתא דשף ויתיב בנהרדעא, דהוה ביה אנדרטא, והווי עיילי רב ושמואל ואבוה דשמואל ולוי ומצלו התם, ולא חיישי לחשדא רבים שאני.														⋄
והא רבן גמליאל יחיד הוא														⋄
כיון דנשיא הוא - שכיחי רבים גביה.														⋄
איבעית אימא: דפרקים הוה														⋄
ואיבעית אימא: להתלמד עבד, וכתבי (דברים יח) לא תלמד לעשות - אבל אתה למד להבין ולהורות.														⋄
מעשה שבאו שנים, ואמרו: ראינוהו שחרית במזרח וערבית במערב. אמר רבי יוחנן בן נורי: עדי שקר הם.	[רבי יוחנן בן נורי]													⋄
כשבאו ליבנה קיבלן רבן גמליאל.	[רבן גמליאל]													⋄
ועוד באו שנים ואמרו: ראינוהו בזמנו, ובליל עיבורו לא נראה. וקיבלן רבן גמליאל.	[רבן גמליאל]													⋄
עדי שקר הן היאך מעידים על האשה שילדה, ולמחר כריסה בין שיניה?	רבי דוסא בן הורכינס:													⋄
רואה אני את דבריך.	אמר לו רבי יהושע:													⋄
גזרני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעותיך ביום הכפורים שחל להיות בחשבונך.	שלח לו רבן גמליאל:													⋄
הלך ומצאו רבי עקיבא מיצר.														⋄
יש לי ללמוד שכל מה שעשה רבן גמליאל עשוי, שנאמר (ויקרא כג) אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם - בין בזמנן בין שלא בזמנן, אין לי מועדות אלא אלו.	אמר לו: [רבי עקיבא]													⋄
בא לו אצל רבי דוסא בן הורכינס														⋄
אם באין אנו לדון אחר בית דינו של רבן גמליאל - צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו, שנאמר (שמות כד) ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל, ולמה לא נתפרשו שמותן של זקנים - אלא ללמד שכל שלשה ושלושה שעמדו בית דין על ישראל הרי הוא כבית דינו של משה.	אמר לו: [רבי דוסא בן הורכינס]													⋄
נטל מקלו ומעותיו בידו, והלך ליבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל יום הכפורים להיות בחשבונך. עמד רבן גמליאל ונשקו על ראשו, אמר לו: בוא בשלום רבי ותלמידך רבי - בחכמה, ותלמידך - שקבלת את דברי.														⋄
כך מקובלני מבית אבי אבא: פעמים שבא בארוכה, ופעמים שבא בקצרה.	תניא, אמר להם רבן גמליאל לחכמים:													⋄
מאי טעמא דבי רבי - דכתיב (תהלים קד) עשה ירח למועדים שמש ידע מבואו, שמש הוא ידע מבואו, ירח לא ידע מבואו.	רבי יוחנן:													⋄
רבי חייא חזייה לסיהרא דהוה קאי בצפרא דעשרים ותשעה, שקל קלא פתק ביה, אמר: לאורתא בעינן לקדושי בך, ואת קיימת הכא? זיל איכסי	[רבי חייא]													⋄
זיל לעינן טב וקדשיה לירחא, ושלא לי סימנא: דוד מלך ישראל חי וקים.	רבי לרבי חייא:													⋄
פעם אחת נתקשרו שמים בעבים ונראית דמות לבנה בעשרים ותשעה לחדש, כסבורים העם לומר: ראש חדש, ובקשו בית דין לקדשו.	תנו רבנן:													⋄

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-אם אינן מכירין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כך מקובלני מבית אבי אבא: אין חדושה של לבנה פחותה מעשרים ותשעה יום ומחצה ושני שלישי שעה ושבעים ושלשה חלקים.	אמר להם רבן גמליאל:											
ואותו היום מתה אמו של בן זוא, והספידה רבן גמליאל הספד גדול. לא מפני שראויה לכך, אלא כדי שידעו העם שלא קידשו בית דין את החדש.												
הלך ומצאו ר"ע מיצר כל.												
מי מיצר? רבי עקיבא מיצר, או רבי יהושע מיצר?	איבעיא להו:											
הלך רבי עקיבא ומצאו לרבי יהושע כשהוא מיצר	תא שמע, דתניא:											
רבי מפני מה אתה - מיצר?	אמר לו: [רבי עקיבא]											
עקיבא, ראוי לו שיפול למטה שנים עשר חדש ואל יגזור עליו גזירה זו.	אמר לו: [רבי יהושע]											
רבי, תרשיני לומר לפניך דבר אחד שלמדתני.	אמר לו: [רבי עקיבא]											
אמור.	אמר לו: [רבי יהושע]											
הרי הוא אומר (ויקרא כג) אתם, (ויקרא כג) אתם, (ויקרא כג) אתם, שלש פעמים, אתם - אפילו שוגגין, אתם - אפילו מזידין, אתם - אפילו מוטעין.	אמר לו: [רבי עקיבא]											
עקיבא, נחמתי, נחמתי.	בלשון הזה אמר לו: [רבי יהושע]											
בא לו אצל רבי דוסא בן הורכנס כל.												
למה לא נתפרשו שמונתם של זקנים הללו - שלא יאמר אדם: פלוני כמשה ואהרן? פלוני כנדב ואביהוא? פלוני כאלדד ומידד?	תנו רבנן:											
ואומר (שמואל א יב) ויאמר שמואל אל העם ה' אשר עשה את משה ואת אהרן												
ואומר (שמואל א יב) וישלח ה' את ירבעל ואת בדן ואת יפתח ואת שמואל - ירובעל - זה גדעון, ולמה נקרא שמו ירובעל - שעשה מריבה עם הבעל, בדן זה שמשון, ולמה נקרא שמו בדן - דאתי מדן, יפתח - כמשמעו.												
ואומר (תהלים צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו. שקל הכתוב שלשה קלי עולם כשלשה חמורי עולם, לומר לך: ירובעל בדורו - כמשה בדורו, בדן בדורו - כאהרן בדורו, יפתח בדורו - כשמואל בדורו. ללמדך שאפילו קל שבקלין ונתמנה פרנס על הצבור - הרי הוא כאביר שבאבירים												
ואומר (דברים יז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם. וכי תעלה על דעתך שאדם הולך אצל הדיין שלא היה בימיו? הא אין לך לילך אלא אצל שופט שבימיו												
ואומר (קהלת ז) אל תאמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה.												
נטל מקלו ומעותיו בידו.												
כיון שראה אותו עמד מכסאו, ונשקו על ראשו, אמר לו: שלום עליך רבי ותלמידי? רבי - שלמדתני תורה ברבים, ותלמידי - שאני גזור עליך גזירה ואתה מקיימה כתלמיד. אשרי הדור שהגדולים נשמעים לקטנים, קל וחומר קטנים לגדולים.	תנו רבנן:											
קל וחומר? חיובא הוא												
אלא: מתוך שהגדולים נשמעים לקטנים - נושאים קטנים קל וחומר בעצמן.												
הדרן עלך אם אינן מכירין												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

ראש השנה-ראוהו בית דין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ראוהו בית דין וכל ישראל, נחקרו העדים, ולא הספיקו לומר מקודש עד שחשיכה - הרי זה מעובר.												■
ראוהו בית דין בלבד - יעמדו שנים ויעידו בפניהם, ויאמרו מקודש מקודש.												■
ראוהו שלשה והן בית דין - יעמדו השנים, ויושיבו מחביריהם אצל היחיד, ויעידו בפניהם, ויאמרו מקודש מקודש - שאין היחיד נאמן על ידי עצמו.												■
למה לי למיתנא ראוהו בית דין וכל ישראל?												⊕
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל וראוהו בית דין וכל ישראל - איפרסמא לה, ולא ליעברוה, קמשמע לן.												⊕
וכיון דתנא ליה ראוהו בית דין וכל ישראל - נחקרו העדים למה לי?												⊕
הכי קאמר: אי נמי נחקרו העדים ולא הספיקו לומר מקודש עד שחשיכה - הרי זה מעובר.												⊕
וכיון דתנא עד שחשיכה הרי זה מעובר - למה לי למיתנייה חקירת העדים כלל?												⊕
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: תיהוי חקירת עדים כתחילת דין, ומקודש מקודש כגמר דין, ולקדשי בליליא, מידי דהוה אדיני ממונות												⊕
דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה	דתנן:											■
הכא נמי מקדשין בליליא, קמשמע לן.												!
ואימא הכי נמי												⊕
אמר קרא (תהלים פא) כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב, אימת הוא חק - בגמר דין, וקא קרי ליה רחמנא משפט, מה משפט ביום - אף הכא נמי ביום.												!
ראוהו בית דין יעמדו שנים ויעידו בפניהם												■
ואמאי? לא תהא שמיעה גדולה מראייה												⊕
כגון שראוהו בלילה.	רבי זירא:											⊕
ראוהו שלשה והן בית דין יעמדו שנים ויושיבו מחביריהם אצל היחיד												■
אמאי? הכא נמי נימא: לא תהא שמיעה גדולה מראייה												⊕
וכי תימא הכא נמי כגון שראוהו בלילה												!
היינו הך												⊕
סיפא איצטריכא ליה, דאין היחיד נאמן על ידי עצמו.												⊕
דסלקא דעתך אמינא: הואיל ותניא:												!
דיני ממונות בשלשה, ואם היה מומחה לרבים - דן אפילו ביחיד	[תניא]											■
הכא נמי ניקדשיה ביחידי, קמשמע לן.												!
ואימא הכי נמי												⊕
אין לך מומחה לרבים בישראל יותר ממשא רבינו, וקאמר ליה הקדוש ברוך הוא: עד דאיכא אהרן בהדך, דכתיב (שמות יב) ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר החדש הזה לכם.												!
למימרא דעד נעשה דיין? לימא מתניתין דלא כרבי עקיבא												⊕
סנהדרין שראו אחד שהרג את הנפש מקצתן נעשו עדים ומקצתן נעשו דיין - דברי רבי טרפון	דתניא: [רבי טרפון]											⊕
כולן נעשים עדים, ואין עד נעשה דיין.	רבי עקיבא:											⊕
אפילו תימא רבי עקיבא, עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם - אלא בדיני נפשות, דרחמנא אמר (במדבר לה) ושפטו העדה, והצילו העדה. וכיון דחזוהו דקטל נפשא - לא מצו חזו ליה זכותא, אבל הכא - אפילו רבי עקיבא מודה.												!
כל השופרות כשרים, חוץ משל פרה מפני שהוא קרן.	[תנא קמא]											■

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

ראש השנה-ראוהו בית דין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
והלא כל השופרות נקראו קרן, שנאמר (יהושע 1) במשך בקרן היובל.	רבי יוסי:									◊	‡
שפיר קאמר רבי יוסי										■	
ורבנן										‡	
כל השופרות אקרו שופר ואקרו קרן, דפרה - קרן אקרי, שופר - לא אקרי, דכתיב (דברים לג) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו.	[רבנן]									!	◊
דפרה נמי אקרי שופר, דכתיב (תהלים טט) ותטב לה' משור פר, אם שור - למה פר, ואם פר - למה שור? אלא מאי שור פר - משופר.	ורבי יוסי אמר לך:									‡	◊
כדרב מתנה	ורבנן:									!	
מאי שור פר - שהוא גדול כפר.	דאמר רב מתנה:									!	◊
היינו טעמא דרבנן - כדרב חסדא.	עולא:									!	◊
מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב לפני ולפנים לעבוד עבודה - לפי שאין קטיגור נעשה סניגור.	דאמר רב חסדא:									!	◊
ולא? והא איכא דם פך										‡	◊
הואיל ואשתני - אשתני.										!	◊
והא איכא ארון וכפורת וכרוך										‡	
חוטא בל יקריב קאמרינן.										!	◊
והא איכא כף ומחתה										‡	
חוטא בל יתנאה קא אמרינן.										!	◊
והא איכא בגדי זהב מבחוץ										‡	
מבפנים קא אמרינן.										!	◊
שופר נמי מבחוץ הוא										‡	
כיון דלזכרון הוא - כבפנים דמי.										!	◊
והא תנא מפני שהוא קרן קאמר										‡	
חדא ועוד קאמר - חדא: דאין קטיגור נעשה סניגור, ועוד: מפני שהוא קרן.										!	◊
דקא אמרת אין קטיגור נעשה סניגור - הני מילי מבפנים, והאי שופר - מבחוץ הוא. ודקא אמרת מפני שהוא קרן - כל השופרות נמי אקרו קרן.	ורבי יוסי אמר לך:									‡	◊
היינו טעמייהו דרבנן: שופר אמר רחמנא, ולא שנים ושלושה שופרות.	אביי:									!	◊
והא דפרה										‡	◊
כיון דקאי גילדי גילדי - מיתחזי כשנים ושלושה שופרות.										!	◊
והא תנא מפני שהוא קרן קאמר										‡	
חדא ועוד קאמר - חדא: דשופר אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלושה שופרות, ועוד: מפני שהוא קרן.										!	◊
דקאמרת שופר אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלושה שופרות - כיון דמחברי אהדי חד הוא, ודקאמרת מפני שהוא קרן - כל השופרות נמי אקרו קרן.	ורבי יוסי אמר לך:									‡	◊
מאי משמע דהאי יובלא לישנא דדכרא הוא?										‡	
כשהלכתי לערביא היו קורין לדכרא יובלא.	דתניא, אמר רבי עקיבא:									!	◊
כשהלכתי לגליא היו קורין לנדה גלמודה. מאי גלמודה - גמולה דא מבעלה.	ואמר רבי עקיבא:									■	◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

ראש השנה-ראוהו בית דין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כשהלכתי לאפריקי היו קורין למעה קשיטה.	ואמר רבי עקיבא:								■		◊
למאי נפקא מינה?									‡		כו:
לפרושי (בראשית לג) מאה קשיטה דאורייתא - מאה דנקי.									!		כו:
כשהלכתי לכרכי הים היו קורין למכירה כירה.	רבי								■		כו:
למאי נפקא מינה?									‡		כו:
לפרושי (בראשית ו) אשר כריתי לי.									!		כו:
כשהלכתי לתחום קן נשרייתא היו קורין לכלה נינפי, ולתרנגול שכוי.	רבי שמעון בן לקיש:								■		כו:
לכלה נינפי									■		כו:
מאי קרא - (תהלים מח) יפה נוף מושב כל הארץ.									■		כו:
ולתרנגול שכוי									■		כו:
מאי קרא - (איוב לח) מי שת בטחות חכמה או מי נתן לשכוי בינה. מי שת בטחות חכמה - אלו כליות, או מי נתן לשכוי בינה - זה תרנגול.	רב יהודה אמר רב ואיבעית אימא רבי יהושע בן לוי:								■		כו:
לוי אקלע להווא אתרא, אתא גברא לקמיה, אמר ליה קבען פלניא. לא הוה ידע מאי קאמר ליה, אתא שאיל בי מדרשא.									○		כו:
גזלן אמר לך, דכתיב (מלאכי ג) היקבע אדם אלהים וגו'.	אמרו ליה:								■		כו:
אי הואי התם הוה אמינא ליה: היכי קבעך, במאי קבעך, ואמאי קבעך? וממילא הוה ידעינא.	רבא מברניש לרב אשי:								‡		כו:
מילתא דאיסורא קאמר ליה.	ואיהו סבר: [לוי]								!		כו:
לא הוה ידעי רבנן מאי סירוגין.									○		כו:
שמעוה לאמתא דבי רבי דחזנתוהו רבנן דהוה עיילי פסקי, פסקי. אמרה להו: עד מתי אתם נכנסין סירוגין									■		כו:
לא הוה ידעי רבנן מאי חלוגוגות.									○		כו:
יומא חד שמעוה לאמתא דבי רבי דחזית להווא גברא דקא מבדק פרפחיניה, אמרה ליה: עד מתי אתה מפזר חלוגוגך?									■		כו:
לא הוה ידעי רבנן מאי (משלי ד) סלסלה ותרומך.									○		כו:
יומא חד שמעוה לאמתא דבי רבי דהוות אמרה להווא גברא דהוה קא מהפך בשעריה, אמרה ליה: עד מתי אתה מסלסל בשערך?									■		כו:
לא הוה ידעי רבנן מאי (ישעיהו יד) וטאטאתיה במטאטא השמד.									○		כו:
יומא חד שמעוה לאמתא דבי רבי דהוות אמרה להבירתה: שקולי טאטיתא וטאטי ביתא.									■		כו:
לא הוה ידעי רבנן מאי (תהלים נה) השלך על ה' יחבך והוא יכלכלך.									○		כו:
יומא חד הוה אזלינא בהדי ההוא טייעא, הוה דרינא טונא, ואמר לי: שקול יהביך ושדי אגמלאי.	רבה בר בר חנה:								■		כו:
שופר של ראש השנה של יעל, פשוט ופיו מצופה זהב, ושתי חצוצרות מן הצדדין. שופר מאריך וחצוצרות מקצרות, שמצות היום בשופר.									■		כו:
ובתעניות בשל זכרים, כפופין ופיהן מצופה כסף, ושתי חצוצרות באמצע. שופר מקצר וחצוצרות מאריכות, שמצות היום בחצוצרות.									■		כו:
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות.	[ת"ק]								♦		כו:
בראש השנה תוקעין בשל זכרים, וביובלות בשל יעלים.	רבי יהודה:								♦		כו:
מצוה של ראש השנה ושל יום הכפורים בכפופין ושל כל השנה בפשוטין.	רבי לוי:								■		כו:
שופר של ראש השנה של יעל פשוט	והתנן:								‡		כו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	הוא דאמר כי האי תנא											כז:
בראש השנה היו תוקעין בשל זכרים כפופין וביובלות בשל יעלים.	דתניא, רבי יהודה:									!		כז:
ולימא הלכתא כרבי יהודה										ז		כז:
אי אמרת הלכתא כרבי יהודה, הוא אמינא אפילו של יובל נמי כרבי יהודה סבירא ליה, קא משמע לן.										!		כז:
במאי קמיפלגי?												כז:
בראש השנה - כמה דכייף איניש דעתיה טפי מעלי, וביום הכפורים - כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי.	מר סבר: [רבי יהודה]									!		כז:
בראש השנה כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי, ובתעניות כמה דכייף איניש דעתיה טפי מעלי.	ומר סבר: [ת"ק]									!		כז:
ופיו מצופה זהב.												כז:
ציפהו זהב, במקום הנחת פיו - פסול, שלא במקום הנחת פיו - כשר	והתניא:											כז:
כי תנן נמי מתניתין - שלא במקום הנחת פה תנן.	אביי:									!		כז:
ושתי חצוצרות מן הצדדים												כז:
ותרי קלי מי משתמע?												כז:
זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו, מה שאין הפה יכולה לדבר ואין האוזן יכולה לשמוע	והתניא:											כז:
לכך מאריך בשופר.												כז:
למימרא דכי שמע סוף תקיעה בלא תחילת תקיעה בלא סוף תקיעה - יצא?												כז:
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים - אין בידו אלא אחת.	תא שמע:											כז:
אמאי? תיסלק ליה בתרת?												כז:
פסוקי תקיעתא מהדדי לא פסקינן.												כז:
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפיטס, אם קול שופר שמע - יצא, ואם קול הברה שמע - לא יצא.	תא שמע:											כז:
אמאי? ליפוק בתחילת תקיעה, מקמי דליערבב קלא												כז:
אלא: תרתי קלי מחד גברא - לא משתמעי, מתרי גברי - משתמעי.												כז:
ומתרי גברי מי משתמעי?												כז:
בתורה אחד קורא ואחד מתרגם, ובלבד שלא יהא אחד קורא ושנים מתרגמין.	והא תניא:											כז:
הא לא דמיא אלא לסיפא:												כז:
בהלל ובמגילה, אפילו עשרה קורין.	[סיפא]											כז:
אלמא: כיון דחביב - יהיב דעתיה, הכא נמי: כיון דחביב - יהיב דעתיה ושמע.												כז:
אלא למה מאריך בשופר?												כז:
לידע שמצות היום בשופר.												כז:
ובתעניות בשל זכרים כפופין ופיו מצופה כסף.												כז:
מאי שנא התם דזהב, ומאי שנא הכא דכסף?												כז:
איבעית אימא: כל כינופיא דכסף הוא, דכתיב (במדבר י) עשה לך שתי חצוצרות כסף.												כז:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	--

ראש השנה-ראוהו בית דין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
ואיבעית אימא: התורה חסה על ממונן של ישראל.													!	◊
התם נמי נעביד דכסף													⚡	◊
אפילו הכי, כבוד יום טוב עדיף.													!	◊
סבר למיעבד עובדא כמתניתין.	רב פפא בר שמואל:												○	◊
לא אמרו אלא במקדש.	אמר ליה רבא:												■	◊
במה דברים אמורים - במקדש, אבל בגבולין: מקום שיש חצוצרות - אין שופר, מקום שי חצוצרות.	תניא נמי הכי:												■	■
וכן הנהיג רבי חלפתא בציפורי, ורבי חנניא בן תרדיון בסיכני													○	◊
וכשבא דבר אצל חכמים אמרו: לא היו נוהגין כן אלא בשערי מוצא ובהר הבית בלבד.	[חכמים]												■	◊
מאי קראה - דכתיב (תהלים צח) בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה', לפני המלך חצוצרות וקול שופר, אבל בעלמא - לא.	רבא, ואיתימא רבי יהושע בן לוי:												■	
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות וכו'.													■	<
כמאן מצלינן האידנא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון, כמאן - כרבי אליעזר	רב שמואל בר יצחק:												■	◊
בתשרי נברא העולם.	דאמר: [רבי אליעזר]												■	■
שוה יובל לראש השנה לתקיעה ולברכות	מתיב רב עינא:												■	⚡
והא איכא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון, דבראש השנה - איתא וביובל ליתא													⚡	
כי קתני - אשאר.													!	◊
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות	רב שישא בריה דרב אידי מתני הכי: אמר רב שמואל בר יצחק: הא דתנן:												■	⚡
כמאן - דלא כרבי אליעזר, דאי רבי אליעזר - כיון דאמר בתשרי נברא העולם, הא איכא מעשיך זכרון ליום ראשון, דבראש השנה איתא וביובל ליתא													⚡	◊
כי קתני - אשאר.													!	◊
שופר שנסדק ודבקו - פסול													■	מ
דיבק שברי שופרות - פסול.													■	מ
ניקב וסתמו, אם מעכב את התקיעה - פסול, ואם לאו - כשר.													■	כז:
התוקע לתוך הבור, או לתוך הדות, או לתוך הפיטס, אם קול שופר שמע - יצא, ואם קול יצא.													■	כז:
וכן מי שהיה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר אם כוון לבו - יצא. ואם לאו - לא יצא. אף על פי שזה שמע וזה שמע. זה כוון לבו וזה לו:													■	כז:
ארוך וקצר - כשר	תנו רבנן:												■	ג
גרדו והעמידו על גלדו - כשר													■	ג
ציפהו זהב, במקום הנחת פה - פסול, שלא במקום הנחת פה - כשר.													■	כז:
ציפהו זהב מבפנים - פסול. מבחוץ, אם נשתנה קולו מכמות שהיה - פסול, ואם לאו - כשר													■	כז:
ניקב וסתמו, אם מעכב את התקיעה - פסול, ואם לאו - כשר.													■	כז:
נתן שופר בתוך שופר, אם קול פנימי שמע - יצא, ואם קול חיצוני שמע - לא יצא.													■	כז:
גרדו, בין מבפנים בין מבחוץ - כשר. גרדו והעמידו על גלדו - כשר.	תנו רבנן:												■	כז:
הניח שופר בתוך שופר, אם קול פנימי שמע - יצא, ואם קול חיצוני שמע - לא יצא.													■	כז:

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

ראש השנה-ראוהו בית דין		Talmud Navigator											א		
מימרא		מאן דאמר											ב		
		ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	
הפכו ותקע בו - לא יצא.													■	◊	כז:
לא תימא דהפכיה ככתונא, אלא שהרחיב את הקצר וקיצר את הרחב.	רב פפא:												■		כז:
מאי טעמא													^		כז:
כדרב מתנה													!		כז:
(ויקרא כה) והעברת - דרך העברתו בעיני.	דאמר רב מתנה:												■	!	כז:
דיבק שברי שופרות פסול.													■	<	כז:
הוסיף עליו כל שהוא, בין במינו בין שלא במינו - פסול.	תנו רבנן:												■	◊	כז:
ניקב וסתמו, בין במינו בין שלא במינו - פסול.	[ת"ק]												◊	■	כז:
במינו - כשר, שלא במינו - פסול.	רבי נתן:												◊	■	כז:
במינו כשר													■	◊	כז:
והוא שנשתייר רובו.	רבי יוחנן:												■	◊	כז:
מכלל דשלא במינו, אף על פי שנשתייר רובו - פסול.													■		כז:
איכא דמתני לה אסיפא:	שלא במינו - פסול.												■	◊	כז:
והוא שנפחת רובו.	רבי יוחנן:												■	◊	כז:
מכלל דבמינו, אף על פי שנפחת רובו - כשר.													■		כז:
ציפהו זהב, מבפנים - פסול, מבחוץ - אם נשתנה קולו מכמות שהיה - פסול, ואם לאו - כשר.													■	◊	כז:
נסדק לאורכו - פסול, לרוחבו - אם נשתייר בו שיעור תקיעה - כשר, ואם לאו - פסול.													■	◊	כז:
וכמה שיעור תקיעה?													^		כז:
כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן.	פירש רבן שמעון בן גמליאל:												!	◊	כז:
היה קולו דק או עבה או צרוד - כשר, שכל הקולות כשירין בשופר.													■	◊	כז:
קדחו ותקע בו - יצא.	שלחו ליה לאבבה דשמואל:												■	◊	כז:
פשיטא, כולהו נמי מיקדח קדחו להן													;		כז:
שקדחו בזכרותו, מהו דתימא: מין במינו חוצץ, קמשמע לן.	רב אשי:												!	◊	כז:
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות וכו'.													■	<	כז:
לא שנו אלא לאותן העומדים על שפת הבור. אבל אותן העומדין בבור - יצאו.	רב הונא:												■	◊	כז:
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות - יצא.	תניא נמי הכי:												■	■	כז:
לא יצא	והתנן:												■	;	כז:
אלא לאו שמע מינה כדרב הונא, שמע מינה.													!	■	כז:
איכא דרמי להו מימרא													;		כז:
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות לא יצא	תנן:												■	;	כז:
יצא	והתניא:												■	;	כז:

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רב הונא:											כז:
לא קשיא כאן - לאותן העומדין על שפת הבור, כאן - לאותן העומדין בבור.	רבה:										◊	כח.
שמע מקצת תקיעה בבור ומקצת תקיעה על שפת הבור - יצא, מקצת תקיעה קודם שיעלה עמוד השחר ומקצת תקיעה לאחר שיעלה עמוד השחר - לא יצא.	אמר ליה אביי:										‡	כח.
מאי שנא התם - דבעינא כולה תקיעה בחיובא וליכא, הכא נמי בעינא כולה תקיעה בחיובא וליכא	[רבה]										!	כח.
הכי השתא? - התם - לילה לאו זמן חיובא הוא כלל, הכא - בור מקום חיובא הוא לאותן העומדין בבור.	למימרא דסבר רבה:										■	כח.
שמע סוף תקיעה בלא תחילת תקיעה - יצא. וממילא תחילת תקיעה בלא סוף תקיעה - יצא.	תא שמע:										‡	כח.
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים - אין בידו אלא אחת.	ואמאי? תסלק לה בתרתי?										‡	כח.
פסוקי תקיעתא מהדדי לא פסקינן.	תא שמע:										!	כח.
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפיטס, אם קול שופר שמע - יצא, ואם קול הברה שמע - לא יצא.	אי קאמר רבה - בתוקע ועולה לנפשיה.										‡	כח.
ואמאי? ליפוק בתחילת תקיעה מקמי דליערבב קלא	אי הכי מאי למימרא?										‡	כח.
מהו דתימא: זמנין דמפיק רישיה ואכתי שופר בבור, וקא מיערבב קלא - קא משמע לן.	רב יהודה:										♦	כח.
בשופר של עולה - לא יתקע, ואם תקע - יצא. בשופר של שלמים - לא יתקע, ואם תקע - לא יצא.	מאי טעמא?										^	כח.
עולה בת מעילה היא, כיון דמעל בה - נפקא לה לחולין, שלמים דלאו בני מעילה ניהו - איסורא הוא דרכיב בהו ולא נפקי לחולין.	מתקף לה רבא:										!	כח.
אימת מעל - לבתר דתקע, כי קא תקע - באיסורא תקע	אלא אמר רבא:										■	כח.
אחד זה ואחד זה - לא יצא.	הדר אמר: [רבא]										♦	כח.
אחד זה ואחד זה - יצא, מצות לאו ליהנות ניתנו.	רב יהודה:										■	כח.
בשופר של עבודה זרה - לא יתקע, ואם תקע - יצא. בשופר של עיר הנדחת - לא יתקע, ואם תקע - לא יצא.	מאי טעמא?										^	כח.
עיר הנדחת - כתותי מיכתת שיעוריה.	רבא:										!	כח.
המודר הנאה מחבירו מותר לתקוע לו תקיעה של מצוה, המודר הנאה משופר מותר לתקוע בו תקיעה של מצוה.	ואמר רבא:										■	כח.
המודר הנאה מחבירו - מזה עליו מי חטאת בימות הגשמים, אבל לא בימות החמה. המודר הנאה ממעין - טובל בו טבילה של מצוה בימות הגשמים, אבל לא בימות החמה.	שלחו ליה לאבוה דשמואל:										■	כח.
כפאו ואכל מצה - יצא.	כפאו מאן?										^	כח.
כפאו מאן?	אילימא כפאו שד										!	כח.
עתיים חלים עתים שוטה, כשהוא חלים - הרי הוא כפקח לכל דבריו, כשהוא שוטה - הרי הוא כשוטה לכל דבריו	והתניא:										‡	כח.
שכפאוהו פריסיים.	רב אשי:										!	כח.
זאת אומרת: התוקע לשיר - יצא.	רבא:										■	כח.
פשיטא, היינו הך?											‡	כח.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
--	---

ראש השנה-ראוהו בית דין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מהו דתימא: התם אכול מצה אמר רחמנא והא אכל אבל הכא - (ויקרא כג) זכרון תרועה כתיב, והאי מתעסק בעלמא הוא, קא משמע לן.												!	◇	כה:	
מצות אין צריכות כוונה.	אלמא קסבר רבא:												■	◇	כה:
היה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא.	איתיביה:												■	◇	כה:
מאי לאו - כוון לבו לצאת?													ז	כה:	
לא, לקרות.													!	כה:	
לקרות? הא קא קרי?													ז	כה:	
בקורא להגיה.													!	◇	כה:
היה עובר אחורי בית הכנסת, או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת, ושמע קול שופר או קול מגילה, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא.	תא שמע:												■	◇	כה:
מאי לאו: אם כוון לבו - לצאת													ז	כה:	
לא, לשמוע.													!	כה:	
לשמוע? והא שמע													ז	כה:	
סבור: חמור בעלמא הוא.													!	◇	כה:
נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, משמיע ולא נתכוון שומע - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.	איתיביה:												■	◇	כה:
בשלמא נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע - כסבור חמור בעלמא הוא, אלא נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע היכי משכחת לה - לאו בתוקע לשיר?													ז	כה:	
דלמא דקא מנבח נבוחי.													!	◇	כה:
אלא מעתה הישן בשמיני בסוכה ילקה	אמר ליה אביי:												ז	◇	כה:
שאני אומר מצות אינו עובר עליהן אלא בזמנן.	אמר ליה: [רבא]												!	◇	כה:
מנין לכהן שעולה לדוכן, שלא יאמר: הואיל ונתנה לי תורה רשות לברך את ישראל - אוסיף ברכה אחת משלי, כגון (דברים א) ה' אלהי אבותכם יסף עליכם - תלמוד לומר (דברים ד) לא תספו על הדבר.	מתיב רב שמן בר אבא:												■	◇	כה:
והא הכא, כיון דבריך ליה - עברה ליה זמניה, וקתני דעברך													ז	כה:	
הכא במאי עסקינן - בדלא סיים.													!	כה:	
סיים	והתניא:												■	כה:	
סיים ברכה אחת.													!	כה:	
סיים כל ברכותין	והתניא:												■	כה:	
שאני הכא, כיון דאלו מתרמי ליה צבורא אחרינא - הדר מברך, כוליה יומא זמניה הוא.													!	◇	כה:
ומנא תימרא?													ז	כה:	
הניתנין במתנה אחת שנתערבו בנתנין מתנה אחת - ינתנו מתנה אחת, מתן ארבע במתן ארבע, ינתנו במתן ארבע	דתנן:												■	◇	כה:
מתן ארבע במתן אחת, רבי אליעזר אומר: ינתנו במתן ארבע	[רבי אליעזר]												■	◇	כה:
ינתנו במתן אחת.	רבי יהושע:												■	◇	כה:
הרי הוא עובר על כל תגרע	אמר לו רבי אליעזר:												!	כה:	
הרי הוא עובר על כל תוסף.	אמר לו רבי יהושע:												!	כה:	
לא נאמר כל תוסף - אלא כשהוא בעצמו	אמר לו רבי אליעזר:												!!	כה:	

<p>◈ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	לא נאמר כל תגרע אלא כשהוא בעצמו.											
	אמר לו רבי יהושע:	!	!									כח:
	כשלא נתת - עברת על כל תגרע, ולא עשית מעשה בידך. כשנתת - עברת על כל תוסף, ועשית מעשה בידך.	!	!									כח:
	והא הכא, כיון דיהיב ליה מתנה מבכור - עברה ליה לזמניה, וקתני דעבר משום כל תוסף, לאו משום דאמרינן: כיון דאילו מתרמי ליה בוכרא אחרינא הדר מזה מיניה, כוליה יומא זמניה.	!									◊	כח:
	ממאי? דלמא קסבר רבי יהושע: מצות עובר עליהן אפילו שלא בזמנן.	;									◊	כח:
	רב שמן בר אבא מאי טעמא שביק מתניתין ומותיב מברייתא - לותיב ממתניתין מתניתין מאי טעמא לא מותיב - כיון דאילו מתרמי ליה בוכרא אחרינא בעי מזה מיניה, כוליה יומא זמניה הוא, ברייתא נמי, כיון דאי מתרמי צבורא אחרינא - הדר מברך, כוליה יומא זמניה.	!									◊	כח:
	התם - לא סגי דלא יהיב, הכא - אי בעי - מברך, אי בעי - לא מברך.	;									◊	כח:
	לצאת - לא בעי כוונה, לעבור - בעי כוונה.			!							◊	כח:
	והא מתן דמים לרבי יהושע, דלעבור, ולא בעי כוונה.			;								כח:
	לצאת - לא בעי כוונה, לעבור, בזמנו - לא בעי כוונה, שלא בזמנו - בעי כוונה.			!							◊	כח:
	איכוון ותקע לי.										◊	כט:
	משמיע בעי כוונה										◊	כט:
	אלמא קסבר: [רבי זירא]										◊	כט:
	אמר ליה רבי זירא לשמיעה:										◊	כט:
	מיתיבי:										◊	כט:
	היה עובר אחורי בית הכנסת, או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת, ושמע קול שופר או קול מגילה, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא.										◊	כט:
	וכי כוון לבו מאי הוי? היאך לא קא מיכוון אדעתא דידיה										◊	כט:
	הכא בשליח ציבור עסקינן, דדעתיה אכוליה עלמא.										◊	כט:
	נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.										◊	כט:
	קתני משמיע דומיא דשומע, מה שומע שומע לעצמו, אף משמיע - משמיע לעצמו.										◊	כט:
	לא יצא										◊	כט:
	וקתני:										◊	כט:
	תנאי היא										◊	כט:
	שומע - שומע לעצמו, ומשמיע - משמיע לפי דרכו.										◊	כט:
	רב יוסי:										◊	כט:
	במה דברים אמורים - בשליח צבור, אבל ביחיד - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.										◊	כט: